

MAKLENA F. NIKA
ROŽE ANTRACITI
ROMAN

BOTIMET TOENA

MAKLENA F. NIKA

ROZË ANTRACITI

roman

BOTIMET TOENA

Botuese: Irena Toçi

Redaktor letrar: Eris Rusi

Përkujdesja grafike: Rogen Alushani

ISBN

© AUTORI *dhe* BOTIMET TOENA

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Nuk lejohet shumëfishimi me asnjë lloj mjeti apo forme, as me fotokopje, pa lejen me shkrim të mbajtësit të copyright-it.

BOTIMET TOENA

Rr. "M. Gjollesha", nr. 71, Tiranë 1023

ose K. Postare 1420

Tel.: +355 67 70 70 884

botimet.toena@gmail.com

toena.porosionline@gmail.com

<https://toena.al>

*Revolucioni më i rrezikshëm është ai që
ndodh në heshtje...
pianissimo*

DYMBËDHJETË

*E ndërmjetme
sospeso*

“E dymbëdhjeta...”

Sa herë largohem nga ai, më duhet pak kohë të kujtoj në cilën botë jetoj.

E sflitur nga seksi dhe me gojën të tharë, iu afrova ta puthja. Pështyma e tij është gjithmonë e mjaftueshme për ta lagur gojën time. U puthëm gjatë, si të ndaheshim për disa ditë.

Goja e tij mban erë tymi. Pi uiski që ka shijen e stuhive detare. Ndërsa e pi ndien edhe shijen e kripës dhe jodit, ndërthurur me aromën e drurit të vjetër, lëkurës dhe duhanit. Në fund të lë një ëmbëlsi të fshehur vaniljeje. Një uiski i rëndë, me peshën e një dallge të madhe, që duket sikur fsheh diçka të egër, magmatike. Një të fshehtë të nëndetshme. Pihet ngadalë, si çdo gjë që mund të të përpijë në një abis, pa e ditur

nëse po i dorëzohesh thellësisë apo kënaqësisë. Prandaj më pëlqen në gojën e tij.

Një shije që më mbetet gjatë sa herë jam me të.

E dija se do ta ndieja aromën e tij edhe për disa ditë. Një amalgamë lëkure, fryme, intimiteti dhe diçkaje tjetër që e prodhojnë vetëm trupat tanë. Nuk di ta emërtoj. Vetëm e njoh. As deti nuk ma heq.

Ndërsa vishesha shihja nga pasqyra trupin e tij të fortë. E kishte zënë gjumi. Me puro në dorë që i varej në buzë të krevatit. Në dritën e vrrarë të pasdites, lëkura e tij kishte marrë ngjyrë të bronzitë.

E vështrova për disa çaste. Fytyrën e kishte të zbutur nga gjumi. Dukej më i ri, më i pambrojtur. Pothuajse i pafajshëm. Më pëlqen ta shoh kur fle, sikur nuk i përket askujt. Mendova të kthehesha sërish në shtrat. Të ndieja edhe një herë peshën e krahut të tij mbi bark.

Përpara se të mbyllja derën, vështrimi më mbeti te kutia e purove, në cepin e djathtë të tavolinës. Ajo ka ngjyrën e mobiljeve të vjetra angleze, prej druri të errët dhe me disa gdhendje të holla anësore. Qoshet i janë lëmuar nga përdorimi. Duhet ta ketë shoqëruar prej shumë vitesh. Kur e hap, lëshon aromë puroje dhe letre të vjetër.

Brenda asaj kutie, nuk ka vetëm puro... Është gjithë rituali i tij, bashkë me prerësen e puros, në ngjyrë antraciti me një pjesë lëkure të zezë. Nganjëherë i marr erë para se të iki. Dua ta marr me vete atë aromë, aromën e gishtave të tij. Një aromë që nuk e gjej askund tjetër.

“E dymbëdhjeta...”, përsërisja me vete, ndërsa ecja.

Të dielën këmbët nuk duan të nxitojnë. E pse duhet të nxitoj? Është e diel, ditë pushimi. Nuk e kam konsideruar kurrë të tillë. Nuk di të bëj pushim. Gjithmonë kam jetuar në gjendje emergjence, edhe kur rreth meje gjithçka është normale. Më trembin ditët e qeta. Nuk u besoj. Për mua, çdo ditë është ditë lufte. Edhe e diela, sidomos e diela. Një ditë ushtarake për luftën që zhvillohet vetëm brenda meje. Madje, muajt e fundit, kam humbur çdo nocion të ditëve dhe të datave. Jetoj në të njëjtën ditë me data të ndryshme. Një ditë e vetme përsëritet e përsëritet, edhe unë bashkë me të.

“E dymbëdhjeta...”, më jehonte si e rëna e fundit e një këmbane në një katedrale gotike të zhytur në mjegull, ndërsa nuk e pashë semaforin afër shtëpisë që tregonte të gjelbrën për kalimtarët. Nuk lëviza. Shihja të tjerët që kalonin rrugën, me një bindje të çuditshme te këmbët e tyre, por nuk hodha

asnjë hap. Semafori tregonte “dymbëdhjetë, njëmbëdhjetë, dhjetë, nëntë...”. Kisha kohë të mjaftueshme të kaloja rrugën, por mbeta në të njëjtën anë të vetes. Kisha rëndesën e një trupi që mbante brenda vetes një trup tjetër të palëvizshëm. Sikur brenda kockave të mia të ishte derdhur plumb i lëngshëm dhe të ishte ngurtësuar aty. Një rëndesë në ngjyrë plumbi. Ndihesha e paralizuar. Një ngurtësi metalike në ajrin mes dy trotuareve. Kur makinat nisën të lëviznin dhe zhurma e motorëve më goditi në trup, u përmenda. Hekuri brenda meje nisi të shkrihej. Në atë orë pothuajse nuk kishte trafik makinash. Njerëzit ishin kthyer nga plazhi dhe ishin diku tjetër. Unë vazhdoja të mos isha mes tyre.

Dëgjoja zëra, shumë zëra, bori, brohoritje, muzikë.

“E dymbëdhjeta...”, flisja me vete.

Pse nuk jam atje?

Kur hapa derën e shtëpisë, realiteti u zhvendos disa centimetra nga vendi. Gjeometria e botës më sugjeronte se edhe dy vija paralele mund të priten diku, nëse ecën mjaftueshëm gjatë.

Sa herë kaloj atë prag, ndryshoj përmasë. Vetja ime më rrëshqet pak jashtë vetes. Brenda, nuk jam më ajo që kam qenë jashtë.

“Kapriço të kortizolit”, mendoj shpesh, edhe pse kortizoli nuk i shpjegon flamingot.

Shpesh ankthi më pret te dera. Mjafton të mendoj se brenda do të mbetem vetëm me veten time. E di se pas asaj dere nuk kam ku të fshihem. Jetoj në prag. Mes asaj që shoh dhe asaj që vetëm unë mund ta shoh. Me gjysmën e vetes jashtë dhe gjysmën tjetër brenda. Në një këmbë.

Kur hyra në ashensor, brenda ishte një flamingo. Mbylli derën pas meje. Nuk lëvizi. As unë. Më pa drejt në sy. Çfarë donte?

Ashensori mbeti mes katit të pestë dhe të gjashtë. Të paktën, kështu duhet të ishte, po t’u besoja sekondave që kisha numëruar që nga kati zero. Aty ku duhej të ndizej numri i katit, regëtitte vetëm boshllëku. Për njëzet minuta qendruam përballë njëra-tjetrës. Ashensori po mbushej me ujë. E ndieja ujin e kripur kur lëpiva gishtat. Ajo rrinte e qetë. Edhe unë rrija në një këmbë, me një ekuilibër të mahnitshëm.

“Ende nuk je gati?”

Dera u hap. Shqiptoi vetëm një fjali, me zërin e ujshëm dhe u zhduk. Në ashensor mbeta vetëm unë, me ujë ndër gishta.

E kishte parë njeri tjetër?

Kur doja të hapja derën e shtëpisë, në vrimën e çelësit pashë një pendë. E trëndafilte.

Futa çelësin dhe dera u hap pa asnjë rezistencë. Penda dhe çelësi u bënë “një”. Si unë dhe ai. Disa çaste më parë.

Diçka u shpërbë brenda meje.

Flamingoja nuk mund të kishte hyrë në ashensor. Ashensori ishte shumë i vogël. Me kë kisha qëndruar njëzet minuta?

“E dymbëdhjeta...” më zuri sërish në befasi kur u përballa me pasqyrën e portmantosë në korridor. Lashë çantën në dhomë dhe u ktheva instiktivisht të shihja nëse kisha ardhur e gjitha me vete.

Ndihesha një vijë paralele me veten. Përpiqesha të gjeja pikën ku mund do të takoheshim sërish. Kërkoja një shpjegim të arsyeshëm që të më kthente në realitet. “Eh, e diel...”, thashë me vete dhe hyra në sallon. Në tavolinën e ngrënies pashë sërish një pendë rozë.

Jetoj vetëm.

Herë-herë disa gjëra nuk më kujtohen. Më shumë datat dhe emrat. Edhe ëndrrat. Nëse diçka nuk e kam jetuar apo ëndërruar, do ta kem shkruar. Vetëm aromat dhe ndjesitë nuk i harroj. Më kujtojnë edhe atë që nuk e mbaj mend.

Nuk e mbaj mend ditën kur nisën protestat. Mbaj mend ditën kur flamingot filluan të shfaqeshin. Ngado. Atë ditë mbaj mend

gjithçka. Tirana kishte takikardi. Unë, isha një trup pa puls. Diagnoza ime e përkohshme: abuli, pamundësia për ta kthyer vullnetin në lëvizje. Ose akinezi. E ç'rëndësi ka si e quaj atë që më mban në vend? Fundja, çdo bllokim tingëllon më i durueshëm kur ka një emër klinik. Diagnoza nuk të vë në lëvizje.

“E dymbëdhjeta...”.

Pse nuk jam atje?

“Nuk e kuptoj”, më tha një mik. “Si ka mundësi që nuk del?”

“Nuk e di”.

“Po ndodh diçka historike. Është gjëja më e bukur që i ka ndodhur këtij qyteti.”

Heshta.

“Nuk të njoh më.”

Mund të kishte të drejtë. As unë nuk po e njoh më veten time. Kohët e fundit po bëhem e paparashikueshme edhe për veten. Vendimet e mia më befasojnë pasi i marr. Kjo më shqetëson më shumë se dua ta pranoj.

Nuk i detyrohem askujt asnjë shpjegim. Përveç vetes sime. Unë dhe ajo nuk ishim ulur ende për t'i kërkuar llogari njëra-tjetrës. Megjithatë...duhej të kisha dalë.

E kishim diskutuar edhe bashkë këtë çështje. Ai nuk më jepte kurrë përgjigjen që

prisja. Më bënte pyetje, përgjigjet e të cilave duhet t'ia jepja vetes. Ai kishte një mënyrë të çuditshme për të më kthyer gjithmonë tek unë.

“Pse mendon se duhet?”, më pyeti.

“Sepse të gjithë janë atje”.

“Kjo nuk është arsye. Unë të pyeta pse duhet.”

“Për veten.”

“Mos më pyet mua për veten”.

Pse nuk dola?

Nëse do të kisha dalë, nuk do të shkruaja.

Nuk jam e heshtur. Ajo që dëgjoj është një zhurmëri e brendshme, centrifugale. Nuk i duroj dot zhurmat. As turmat. Kam vite që e ushtroj vetminë. Brenda meje ka gjithmonë më shumë se një njeri. Nuk mund të marr frymë brenda turmave. Nuk di të mendoj kur nuk e dëgjoj zërin tim. Kam nevojë të kuptoj përpara se t'i përkas një vullneti kolektiv. Më duhet të pranoj se nuk jam njeri i shesheve. Nuk më mjafton të brohoras një pasdite, as disa pasdite. Më mjaftojnë mosmarrëveshjet me veten. Dua të shkruaj.

Ankthin nuk e përjetova vetëm si mendim, por si një plandër brenda vetes. Në kraharor ndjeva një masë minerale që ishte shkëputur diku nga lart dhe kishte rënë në toraksin tim. Tani po zinte vend aty ngadalë, me kokëfortësinë

e një trupi të huaj. Mora frymë thellë. Ajri hyri, por mbeti pezull mbi atë masë të ngurtë. Ndjeva squfur, hematit, galenë dhe një shije ndryshku në gojë.

Çfarë po ndodhte?

Pse nuk jam atje?

Nëse do të isha atje, nuk do të përjetoja këtë, *këtu*.

U përpoqa të kuptoja çfarë po ndodhte. A është e aftë mendja ime të kuptojë gjithçka që trupi përjeton pa të? Kam gjithmonë këtë arrogancën absurde se mendja mund të depërtojë edhe atje ku trupi nuk e lejon. Asgjë nuk mund ta shpjegonte atë ndjesi. Kërkoja një shpjegim, por nuk arrija as të depërtoja brenda vetes. Diçka brenda meje nuk i përkiste më as mendimeve.

U bëra më keq.

Uji i ftohtë më ndihmon kur trupi im mineralizohet në këtë mënyrë. Një nga ato këshillat e psikologëve: të përqendrohesh te ndjesitë fizike për t'u rikthyer në të tashmen. Bëra një dush me ujë të ftohtë dhe dola të pija një cigare në ballkon.

Zëra, shumë zëra. Bori. Brohoritje.

Muzikë.

Affannato.

Doja të shqyeja kraharorin me duar dhe ta nxirrja jashtë atë masë sedimentare. Atë

klithmë. Ta shihja. Ta prekja. T'i jepja një emër. Papandehur ndjeva një valë nxehtësie në gjoks dhe në fytyrë. Asgjë e re, isha mësuar. Ankthi nuk duket, nuk e kap dot. Të rëndon në kraharor dhe të zhvendos gjithë gravitetin e qenies. Koha ndalet. Në ato çaste, jam një trup i palëvizshëm në rënie të lirë.

Hipotalamusi im po protestonte. Hormonet e tij, të përfshirë në një anarki biokimike, të pleksur në mënyrë delirante me njëri-tjetrin, në atë hapësirë aq të vogël e të errët të kafkës sime, qarkullonin pa mëshirë në çdo qelizë të organizmit tim. Sa e padrejtë është anatomia. Një copëz mishi sa një bajame kishte vendosur të më ndryshonte jetën.

Pse nuk jam atje?

Më duhej sikur ecja në fund të detit. Në tunele nënujorë. Shija e lotëve ishte shumë e kripur. Në fytyrë ndieja alga të gjelbra. Një lëkurë naftë e zezë dhe e trashë më rrinte ngjitur pas trupit. Më duhej të gjeja çarjen nga hynte drita dhe të ngjitesha. I besoj trupit tim. Do të shpëtoja nga kjo gjendje nëndetare.

“Asgjë nuk zgjat përjetësisht”, bind veten, sa herë më ngërthen kjo gjë e çuditshme.

“Kapriço të mendjes.”, them. “Aty fillon gjithçka”.

Jemi mësuar bashkë dhe jam e qetë. Pak zgjat, aq sa shkuma e përhumur mbi dallgë. Do të ikte, si zbatica, kishim rënë dakord, dhe unë do të nisja nga fillimi. Si diçka që deti e lë në breg kur tërhiqet.

Më viziton kryesisht të dielave. Stomaku më tkurret fort, me dhimbje të mëdha. Djersa më mblidhet edhe aty. Djersë e njelmët. Nuk kapërcej dot asgjë. Në lëfyt ndiej pothuasje një ngurtësi shkëmbore.

Hipotalamusi im po luante me temperaturën e trupit tim.

Si ai. Që më djeg të gjallë.

Ai nuk e di çfarë ndodh me trupin tim, sidomos kur ndahem prej tij. Si t'ia shpjegoj diçka që as unë nuk arrij ta kuptoj plotësisht? Thjesht e di çfarë është. Nuk besoj se do ta kuptonte kaq lehtë se si mund të të merren mendtë nga lëvizjet tektonike të një toke që duket e palëvizshme. Se për disa minuta gjithçka rreth meje bëhet më pak e vërtetë. Si t'ia shpjegoj? Si t'ia shpjegoj diçka abstrakte? A dhemb ajo që nuk ka anatomi? Është njësoj si të thuash: më dhemb shpirti. Ku të dhemb shpirti, kur nuk e di as ku ndodhet?

Bota ime kishte humbur përmasat dhe perceptimi im ishte tkurrur në një jehonë të vetme: “e dymbëdhjeta...”. Nuk po merrja dot

frymë. Errësira e tuneleve ishte ngërthyer në muskujt e nofullës. Dhëmbët i kisha mbërthyer aq fort, sa ankthi kërciste mes tyre si një diamant i egër e pa shkëlqim. Nuk po e gjeja dot pikën e kontaktit me realitetin dhe as të bindja veten se toka vazhdonte të ishte nën këmbët e mia. Nuk shihja gjë tjetër veçse baltës ku kisha zhytur duart për të nxjerrë fjalë.

Fjalë flamingosh.

Mbylla sytë. Në errëti. Gojën e kisha plot me alga që i përtypja me plogëti. Vetëm cigaren e ndieja ende mes gishtërinjve, si e vetmja pikë ku unë dhe trupi im përputheshim. Për sa kohë digjej dhe e shihja, e dija se ku isha. Guxova të prekja prushin me majën e gishtit tregues. Më dogji. Një dhimbje me koordinata të sakta. Më në fund. Kur gëlltita algat, deti u qetësua.

Mbi dallgë pashë të largohej si një erë e zezë errësira e tuneleve.

Ndjeva sërish aromën e tymit në gojë. Ishte shenja e parë se po kthehesha. Nga aq larg, pa lëvizur asnjë centimetër nga vendi. Pastaj më pushtoi shija e puthjes së tij. Këmbët i ndieja mbi Tokë.

Aty nisi revolucionin im. Unë kundër meje.

Isha përplasur me kufirin tim të fundit. Nuk kisha më ku të tërhiqesha apo të fshihej. Dëgjova telefonin të binte.